

kötet 26-dik számá-
t még beküldték:

OSTÁJA.

köszönjük és még
kiadni, lehetőleg
Imre. Jeles bizo-
lalom nekem is. Két-
hetes pihenő napo-
kat gyűjtve, majd is-
mét folytatás és
s hirt hallhasson

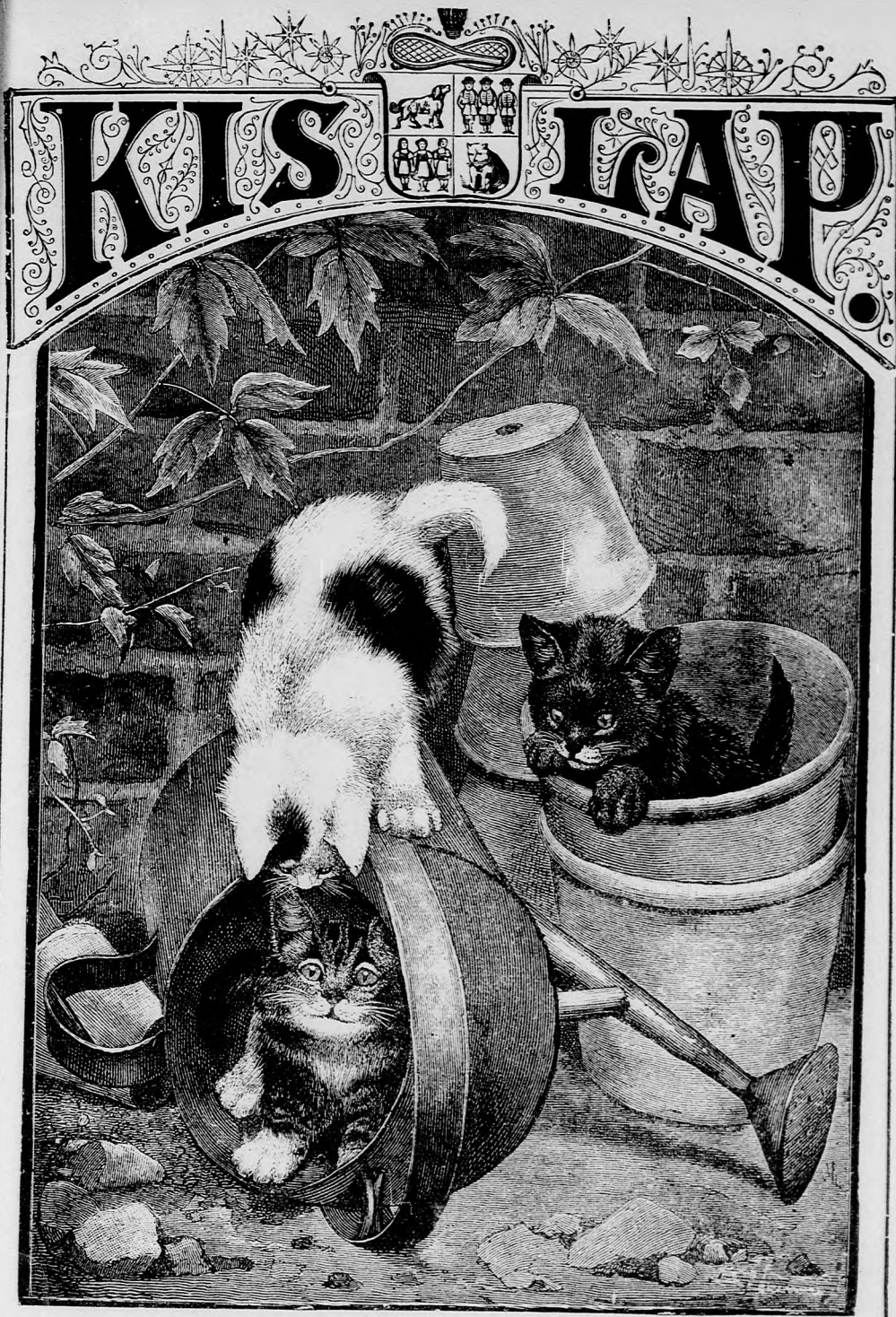
— **Sztankovits**
dot is olvasóim
lag teljesíthetem
van főképp rendes
leled együtt őt is
ándulás." Mint

íráshoz, de köz-
mi történet, mert
atok, hazamenet
otte Hektort s ez
történet. Veszélyes-
es és fölteszem
olt a Hektor és
meg oly nagyon
okos. Azok a
ülön kötetekben
gyarul is, még
legfeljebb saját
fordításukkal.

némást többes
szóval. Viz-
em tudomásul,
továbbra is vig
Nem jól válasz-
történet, mely
elbűvölő. Szép
dícséretet érde-
niatt megkésve
a idejét multa,
gy nálunk az
munkre szolgál
megemlékezése.

— **Schegerin**
s üdvözlésed
vize jól meg-
. Betettem a
k a száma igen
ül rá a sor. —
san állítottad
nek a por, tor,
ön, ár és még
el lett volna

enaem-épület.
pesten.

... MEGOSTROMOLT HÜSÖLŐ. (Lásd a 92. lapon.)

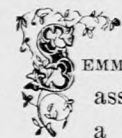
XXXVII. kötet, 6. szám.

Ara negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. augusztus 11-én.

A GRÓFKISASSZONY ROKONAI.

— Elbeszélés. —

EMMI kétség, a kis Ottika grófkisasszony nagyon jól hallotta, mikor a komorna az ajtón kopogott, jeléül, hogy ideje fölkelni.

— Igen, mindjárt csöngetek, akkor aztán jöjjön és öltöztessen föl! kiáltá.

A csöngetés azonban sokáig nem hallatszott, a miből egészen bizonyosan lehetett következtetni, hogy Ottika nem sietett a fölkeléssel. Nem biz'a, sőt újra behunyta a szemeit és bár nem aludt, mozdulnia sem akarózott. Pedig azt nem lehetett róla mondani, hogy lusta vagy engedetlen; de most az egyszer nagyon elmerült a gondolataiba, még pedig kellemes gondolatokba.

— Csak már délután volna! Oh! addig még mennyi idő van hátra... még szerencse, hogy leczkéim vannak, ámbár attól tartok, hogy Malvina kisasszony ma nem lesz velem megelégedve... bizonyosan szórakozott leszek; előre tudom, hogy szórakozott leszek, de nem tehetek róla, mikor már most is indulni szeretnék, pedig még föl sem keltem az ágyból. Már úgy szeretném ismerni kis rokonaimat... ámbár Malvina kisasszony azt mondja, hogy az már jóformán nem is rokonság... pedig mégis az... és én nagyon fogom őket szeretni. És milyen kellemes lesz, ha itt közel lesznek játszótársaim, a kikkel akár mindennap is találkozhatom!... Mert szép itt falun, de mégis kissé unalmas így egyedül... Persze, itt van Ernő bátyám, a ki nagyon jó fiu... de hát végre is csak fiu... Malvina kisasszony

is igen jó, de mikor én olyan öreg leszek, alkalmasint nekem sem lesz már sok kedvem játéokra.

És mikor idáig jutott gondolataiban, azt kezdte kitervezni, hogy új játszótársáival mit mindent fog majd csinálni, mivel fognak mulatni; de már ezekkel a szép tervekkel nem készülhetett el, mert az ajtón újra kopogás hallatszott s egy komoly, kissé szigoru hang így szólt:

— Ottilia, nem sokára reggelihez megyünk és a komorna még mindig hiába vár a csöngetésre. Pedig már jó ideje felköltötte. Tudom, mert magam is halottam.

— Igaz is, kedves Malvina kisasszony, tökéletesen igaz, nem is tudom, mi lelt ma, hogy így lustálkodom. De már fölkeltem, jöhet a komorna, nagyon gyorsan fogok öltözni.

Ottika olyan nyájas, kedves leányka volt, hogy soha sem lehetett ellene panasz a nagy grófi kastély sokféle cselédségéből senkinek; de most az egyszer mégis türelmetlenkedett kissé és sürgette a komornát, nehogy elkéssék a reggelitől.

— Tudja, Malvina kisasszony nagyon pontos... és épen ma nem szeretném, ha valami kifogása volna ellenem. Szép is volna! Mikor mamuskám épen ma fog elvinni látogatóba kis rokonaimhoz.

— Ah, hát azok rokonok?

— Igenis, rokonok, ha én mondom, hát rokonok... és ha nem elég, hogy én mondom, hát apuska is mondja. Az ő nagymamájok és az én nagymamám... tudja... az a nagymamám, a melyik már meghalt... de az ő nagymamájok

még él... no hát... a két nagymama unokatestvér volt, az pedig már csak rokonság? És ha ők rokonok voltak, akkor unokáik is rokonok, az világos. Jaj! Malvina kisasszony már hív...!

Szerencsére még csak egy-két perc kellett s Ottika kész volt az öltözékével, megjelenhetett a reggelinél. Mindössze hármacskán ültek asztalhoz: Malvina kisasszony, a nevelőnő, a ki már idősebb, félig ősz hajju, komoly s kissé szigoru képű nő volt; aztán Ottika s harmadiknak Ernő, a testvére, a ki most mintegy tizennégy éves fiu volt, Ottikánál másfél évvel idősebb. Szelid, okos tekintetű, finom modoru fiu volt az ifju gróf s ő és Ottika gyöngéd testvéri szeretettel csüggtek egymáson. Ép ezért atyjok nem is küldte Ernőt iskolába vagy nevelő-intézetbe, hanem nevelőt tartott Ernő mellett, ki otthon végezte tanulmányait.

Most, hogy a reggelihez ültek, Ernő észrevette, hogy Malvina kisasszony a szokottnál is komolyabb.

— Talán a feje fáj, gondolá Ernő.

S igyekezett, hogy még előzékenyebb legyen, mint rendesen. Nyájasan kérde:

— Mit tervez ma délutánra, Malvina kisasszony? Ottika és a mama látogatóba mennek, nekem ma délután szabad időm van... hát ha együtt sétálnánk ki valahová?

— Köszönöm a figyelmét, kedves Ernő, de nem igen gondolhatok sétára. A mig Ottika oda lesz, néhány sürgős levelet kell megírnom.

— Oh, hiszen jut arra is bőven idő, szólt közbe Ottika. Mamuska azt mondta,

hogy három órakor indulunk és alkalmasint egész délután oda maradunk. És ha megjöttem... akkor már este lesz, akkor már nem lesz leczkém, ugy-e nem, kedves jó Malvina kisasszony?

És kedveskedve, hízkelkedve ölelte meg nevelőnőjét. Szemeiből hamiskás öröm ragyogott és akár még szépnek is látszott. Mert különben, az igazat megvallva, Ottilia grófkisasszony épenségesen nem volt szépnek mondható; a haja nagyon gyanusan hasonlított a vöröshöz s az arcán itt-ott bizony szeplő is látszott. Ő maga épenséggel nem is tartotta magát szépnek, de ezzel nem is törődött s a milyen jó és kedves volt, mások is mihamar egészen megfélekedtek vörös hajáról, pisze orrocskájáról, szeplős arczáról és szerették úgy, a mint érdemelte.

Szerette igazán Malvina kisasszony is, de nagyon vigyázott, nehogy gyöngének mutatkozzék növendékével szemben. Lefejtette tehát magáról Ottika karjait és komolyan mondá:

— Nem helyes, Ottilia, ha valaki hízkelkedéssel akar menekülni kötelessége elől. A látogatás után még elég időnk lesz, hogy délután a rendes leczkét megtartsuk. Nem is hiszem, hogy a látogatás sokáig tartson. Az első látogatáskor csak rövid ideig illik ott maradni.

— Igen, ha idegenekhez mennénk. De Patakiék rokonaink.

— Nagyon távoli rokonság, már csak olyan magyar atyafiság. És mivel eddig nem is ösmerték egymást, tehát azt tanácsolom, kedves Ottilia, legyen kissé óvatos és ne kössön elhirtelenkedve nagy barátságot. Aztán arra is ügyeljen,

hogy a szülei rangjáról meg ne feledkez-
zék, túlságosan ne bizalmaskodják.

Ottika kissé meglepetve nézett a
nevelőnőre.

— Nem igen értem, mit mond Mal-
vin kisasszony, mit tegyek, mit ne tegyek.

— Én értem, szólt Ernő nevetve.
Azt kívánja, hogy ott ne légy mindjárt
»Ottika«, mint itthon, hanem Ottilia
grófnő, aztán ne emlegesd »mamuskát«,
hanem a »kedves mamát«.

Malvina kisasszony helyeslőleg bó-
lintott.

— Effélét is értettem. De leginkább
azt, hogy mielőtt bizalmas jó barát-
nőnké fogadunk valakit, tanácsos jól
megismerkedni vele.

A komoly, lelkiismeretes nevelőnő,
épen mert nagyon szerette növendékét,
csakugyan aggódott egy kissé. Rossz tár-
saság sokat ronthat s még nem ismerik
a Pataki gyermekeket. De Ottika ezuttal
nem hajtott oly könnyen, mint máskor és
élénken felelé:

— Oh, én nem félek, én már előre
is bizonyos vagyok benne, hogy nagyon
szeretni fogom őket. Apuska ismeri az
ő nagymamájokat és nagyon szereti, azt
mondja, hogy igen kedves öreg nénike...
én is nénikének fogom szólítani, apuska
mondta, hogy úgy szólítsam, mert épen
ezzel kell megmutatnunk, hogy ha ők
szegényebbek is és nem grófok, azért mi
rokonainknak tartjuk.

— A gróf úr szándékai ellen én
természetesen nem szólhatok, jegyzé meg
Malvina kisasszony.

De azért eltökélte, hogy Ottika mamá-
jával még beszél erről. Csakhogy Ottika

előtt ezt nem árulta el. Inkább vidáman
kérdé:

— És hányan is vannak azok a kis-
rokonok?

— Oh, sokan! felelé Ottika. Ma-
muka ide adta a néni ke levelét, hogy
tanuljam meg a nevöket... hát... elő-
ször is ott van Aladár, az már egész fia-
tal ember, nem hozzánk való... azután
van a két nagyobbik leány, Dorina és
Tilda, azután a két iker, Niki és Eduska,
azután a kis Gizike és végre Károlyka.
Lássuk csak... hát van három leány és
négy fiu, összesen heten vannak.

— No, ez ugyan elég. Ugyancsak
lármás lehet a ház, mikor mamájok már
nem él, az atyjok pedig egész nap a dol-
gai után jár; a jó öreg nagymamának
ugyancsak meggyülhet a dolga.

— Az bizony meglehet, szólt Ottika
nevetve. No de Dorina már tizennégy
éves, hozzám talán már nagy is... de
Tilda épen tizenharmadfél éves, mint én.

— Akkor valószínűleg Tildával fog-
tok leginkább barátságot kötni, jegyzé
meg Ernő. Kár, hogy a fiuk közt egy
sincs hozzám való.

A reggelitől délutáni három óráig
rendkívül lassan telt az idő, már legalább
Ottikának. De végre mégis csak eltelt s
valahára nagysokára előrobogott a hintó.
A leányka már jó ideje felkészülve várta
s be-beszaladt a mamához, hogy indul-
nak-e már?

Igen, végre elindultak s Ottika, a
mint beültek a kocsiba, mindjárt azzal a
kérdéssel fordult a mamához:

— Kedves mamuskám, ugye nem
csak épen olyan kurta, feszes látogatásra

megyünk, hanem ott maradunk özsonnára is, ha az öreg nénike marasztal.

— Azt nem tudom még biztosan, kedveském. Majd meglátjuk... de azt hiszem, bajos lesz, mert Patakiék még alig pár napja költöztek ide, nem igen lesznek még annyira rendben...

— Oh dehogy! Hiszen azt írta a nénike, hogy minden esetre délutánra, hosszabb időre jöjjünk. Ha csak rövid ideig maradunk, jóformán meg sem ismerkedhetünk.

A mama jóízűen mosolygott.

— Az sem volna nagy veszedelem,

NEHEZ VÁLASZTÁS. (Lásd a 94. lapon.)

mert Patakiék nem szöknek ám el, találkozzunk majd gyakran, tehát lesz benne módod, hogy megismerkedjél velök. Aztán nem is baj, ha kissé lassabban ismerkedtek meg és csak többszöri találkozás után határozod el úgy magadban, hogy a két leányka közül melyik lesz különösebben

kedves barátnőd és játszótársad, Dorina-e vagy Tilda.

— Oh, Malvina kisasszony is ilyenformán beszélt... de én mást gondoltam mamuskám, szeretni akarnám mind a kettőt.

— Az legjobb volna, de nem igen

fog sikerülni. A néni, az ő nagymamájok, azt irta, hogy nagyon különböznek egymástól. No, majd meglátjuk. Gyakran elhívjuk majd őket magunkhoz, még pedig külön-külön, mert az öreg nénikének szüksége van a háznál az egyikre, egymaga nem boldogulna a kisebb gyerekekkel, nevelőnőt pedig nem tarthatnak.

— És ugy-e, most mindjárt meghívjuk őket?

(Folytatása következik.)

NYAKTÖRŐ MULATSÁG.

(Képpel a 88.—89. lapokon.)

CSAK rövid időre ugyan, de magára maradt a kis Bertike. Vendég jött a mamához, még pedig olyan, a kihez nem eresztették be a nyugtalan Bertikét.

— Maradj itt a szobában és játszszál szépen, van itt elég játékszered.

Az csakugyan volt elég. A magáé is, a testvérhugocskájáé is. Válogathatott kedvére a mulatságban. Azaz csak válogathatott volna, de nem tette, mert egyben járt az esze. Még pedig épen azért, mert tiltva volt. A mama, mikor a másik szobába ment, még intette:

— És pajkosságra ne gondolj!

Bertike ezt nagyon meg is ígérte, de alighogy a mama kiment, már azon törte a fejét, hogy ugyan micsoda pajkosságot gondolt a mama? Hiszen nem akar pajkosságot elkövetni, dehogyan akar! A világra sem! Csak szeretné tudni, hogy ugyan mi lehetne az?

Igen, ha kimehetne az udvarra! De nem mehet ki a szobából úgy, hogy keresztül ne kelljen menni a másik szobán, ahol a mama van. Az ablak pedig ugyan magasan van a földtől. Oda ment az ablakhoz. Csakugyan nagyon magasan volt. Hát csak nézegetett ki és a mint nézegetett, megpillantotta a magas tornyot, melyen

ör sétált, ki jelt szokott adni, ha netalán tűz üt ki.

— Milyen szép olyan magasan járnai! Építetek tornyot!

És mindjárt hozzá is látott. Összehordta a székeket és egymásra rakta. Csakugyan lett belőle torony. Nem olyan magas ugyan, mint az a másik odakint, de Bertikének elég. Még így is fejtörésébe került, miképen jusson a toronyra; de szerencsésen kitalálta: a kandalló előtt levő rácsról fölkapaszkodott. Maga sem igen tudta, miképen sikerült, de följutott.

Hanem a mint följutott, nem egészen tetszett neki a dolog. A tornya nemcsak hogy olyan magas nem volt, mint a másik, hanem, úgy látszik, nem is olyan szilárd. Mert amint rálépett, véletlen jó szerencséből egyensúlyban maradt ugyan, de a mint aztán mozdulni akart, veszedelmesen ingadozott alatta az egész torony.

— Jaj, csak lejuthatnék! Ha felfordul, betöröm a fejemet... és a mama is meghallja...

Igen ám, lejutni! Hiába nézett körül, hiába törte a fejét, nem találta módját, miképen jusson le; mert a mint a kandalló felé fordult, a merről felkapaszkodott, mindjárt fel akart bilenni a torony. Tehát csak állt, álldogált és egyre inkább félt. Most már mit tehet? Nincs más hátra... kiabál... szégyen lesz, büntetés lesz, de nincs más segítség. És Bertike hangosan kiáltozott a mama után, maga hívta be, hogy lássa, mily szépen engedelmeskedett Bertike.

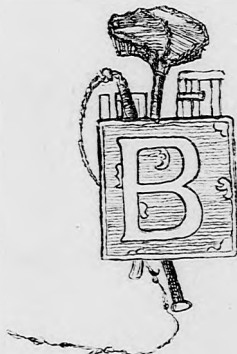
A mama meghallotta a kiáltást és a mint belépett, ugyancsak megijedt. Aztán gyorsan leemelte a megszorult toronymászó Bertikét.

A büntetés nem maradt el s Bertike aztán így okoskodott:

— Talán jobb lesz, ha többé nem teszek ilyet... úgy látszik, a pajkosság utoljára is mindig maga árulja el magát.

KLÁRIKA HŐSTETTE.

— Beszélyke. —

ÁRMIT mondjon a né-
 nike, mégis csak
 igaz marad, hogy
 mi leányok nem
 vihetünk véghez
 nagy tetteket...
 no már szeretném
 tudni, mit csinálhatnék én itt faluhelyen . .
 ebben a kis hegyi faluban...! kivált
 mikor alig multam tizenkét éves... és
 hiába, nem tehetek róla... de még
 magam is félek, ha egymagam kissé bel-
 jebb tévedek az erdőbe.

A ki ezt mondta, az Klárিকা volt, a
 kit gazdag szülei a városból néhány hétre
 a nénihez küldtek jó hegyi levegőre. Sze-
 retett ott időzni, nem is unatkozott, mert
 voltak szép sétahelyek és ha eleget sétált,
 elővette könyveit, mert olvasni is szeretett,
 különösen jeles és híres emberek nevezetes
 tetteiről. És most, a mint ismét egy ilyen
 történetet elolvasott, így végezte szavait:

— Milyen szép az, ha valaki olyan
 nagy tetteket vihet véghez! Milyen kár,
 hogy én nem tehetek semmit!

A néni mosolygott.

— Azt magam sem hiszem, hogy
 valaha olyan nevezetes hőstettet vihetnél
 véghez, a melyről majd könyvet irnak. De
 az ritkaság is, édes leányom. Hanem
 lehet ám a közönséges életben is hősisé-
 get tanusítani, kinek-kinek a maga módja

szerint. És néha az ilyen apró hőstett,
 melyről senki vagy csak kevés ember tud
 meg valamit, sokkal nehezebb, mint né-
 melyik híres ember nagy tette.

— Oh, kedves néni, már ugyan
 hogy lehetne az? kérde Klárিকা hitet-
 lenül.

— Igen egyszerűen. Nagy tettekre
 gyakran az sarkalja az embereket, hogy
 dicsőségre vágyakoznak és azt el is érik;
 de apró hőstetteknél nincs dicsőség s a ki
 megteszi, annak sokszor le kell küzdenie
 hiuságát, kényelem-szeretetét, önzését és
 nem gondolva a maga kedvével, azt teszi,
 a mi másnak jó.

Talán volt oka, hogy a néni ezt
 mondta. Alighanem észrevette, hogy Klá-
 rিকা jó leányka ugyan, de soha sem jutott
 eszébe, hogy másra is gondoljon, mint
 saját magára. Bőségben, jólétben élt és ha
 épen adott is egy-egy szegénynek ala-
 mizsnát, ez nem esett nehezére, mert szü-
 leitől kapta hozzá a pénzt.

Klárিকা azonban nem is gondolt
 arra, hogy a néni szavai ő reá is vonat-
 kozhatnak.

— És ismert valaha nénikém ilyen
 magamforma kis leányt, a ki afféle hő-
 stettet vitt véghez?

— Oh igen, többet is. Egyik itt él a
 mi falunkban. Most már öreg özvegy
 asszony, szegény, de tisztos és szorgalmas
 munkásnő.

— Ugyan hát mit vihetett az véghez?

— Biz az nagyon egyszerű dolog
 volt. Mikor Zsuzsi — ez a neve — körül-
 belől tizenkét éves volt, sok időt töltött
 nyáronként az erdőben, mert az apja sze-
 gény favágó volt. Egy kis kunyhót ütöt-

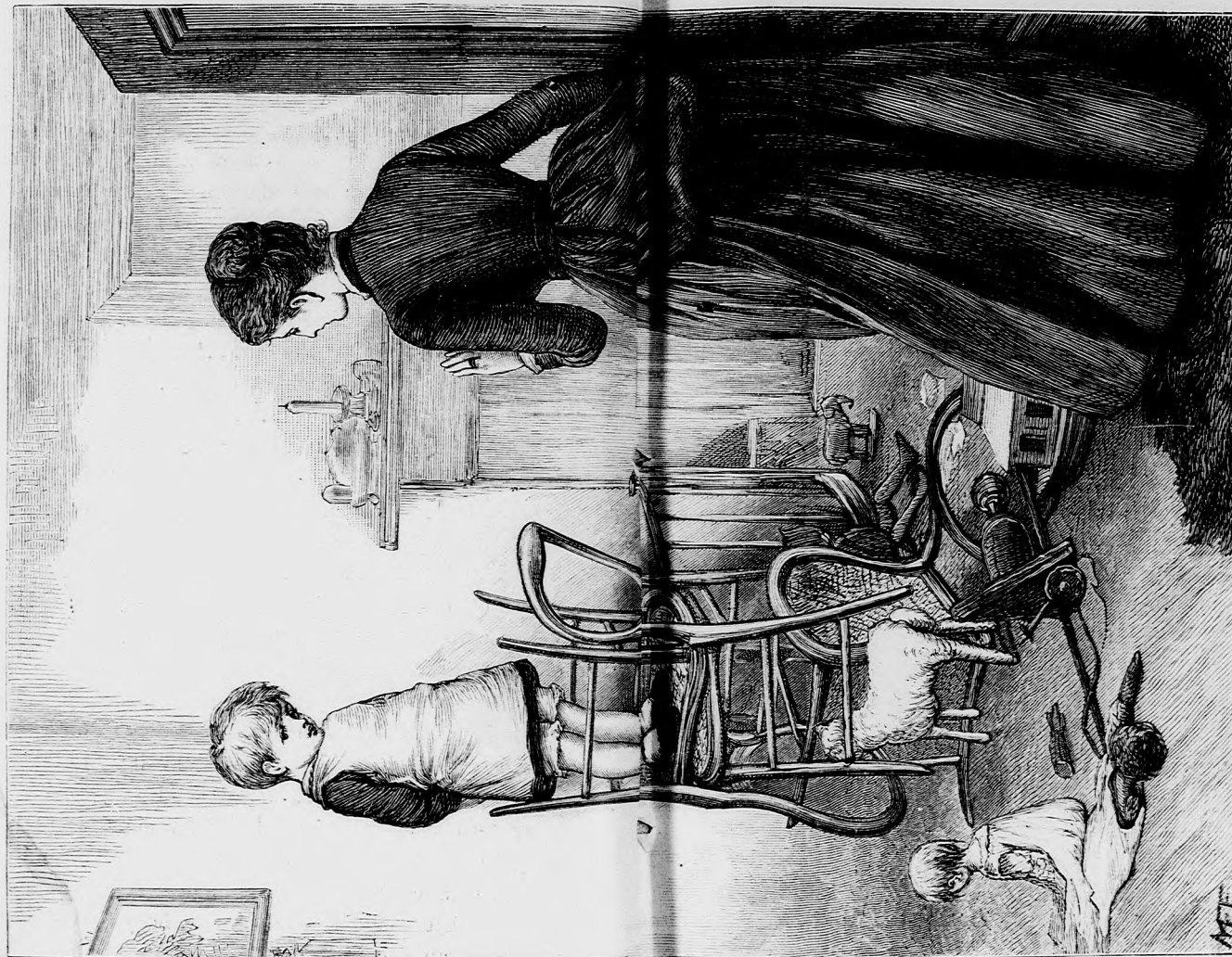
tek össze az erdőben s ott lakott az egész család. Zsuzsinak kellett gondot viselnie harmadfél éves testvérkéjére, míg az anyjok sokszor a férjének segített a nehéz munkában.

Zsuzsika elsétálgatott az erdőben kicsi testvérével s tehette bátran, mert ragadozó vadállatnak nem igen volt hire itt a környéken. És mégis veszedelembé jutott egy napon, mert valahonnan egy hatalmas farkas tévedt erre a tájra. Zsuzsi jó messzire volt a kunyhótól, mikor a fenevadat megpillantotta. Eleinte csak kóborló kutyanak vélte, de üvöltéséről rémülten ismerrá, hogy az farkas. És ő a kis testvérével ott áll védtelenül! No's, Klárikám, ha te lettél volna ott, mit tettél volna?

— Természetesen futásnak eredtem és segítségért kiáltottam volna.

— És akkor a két éves kis gyermek egyszerűen a fenevad prédája lett volna. — Lásd, ez a szegény kis Zsuzsi nem azt tette. Ő maga bizonyosan könnyen elmenekülhetett volna a legközelebbi fára; de nem azt tette, hanem legelőször is a kis gyermeket kapta ölbe; ez pedig, ha kicsike volt is, mégis már olyan nehéz volt, hogy őt czipelve Zsuzsika nem futhatott nagyon

gyorsan és fára sem mászhatott akár melyikre. De ő mégsem habozott, hanem el volt tökévelve, hogy nem hagyja testvér-

kéjét mind halálig, megvédi a saját élete árán is, vagy vele hal. Futott, a mint csak birt, a fenevad pedig már észrevette és

mind közelebb ért a nyomában. És Zsuzsi ekkor nem vesztette el a helyes gondolkozását, futás közben is figyelmesen nézett

a kis gyermeket s ráparancsolt: »Jól kapaszkodjál meg! Én is fölmegek, aztán megüünk följebb magasra, az nagyon szép lesz!« A kicsike azt hitte, hogy ez játék és megkapaszkodott, Zsuzsi pedig aztán gyorsan mászott föl a fára és ott ismét ölbe kapva a gyermeket, még egy-két ággal följebb ment, úgy hogy a fa alá érkezett és dühösen üvöltő farkastól többé nem kellett félnie. A farkasüvöltésre előjöttek a favágók, erdészek, a fenevadat lelőtték s Zsuzsi a kicsikével haza sétált. No's, mit gondolsz, nem volt ez hőstett?

— De igen! Oh, ilyet én soha sem tudnék véghez vinni, mert magam is holtra ijednék.

— No's, te talán másfélét vihetsz majd egyszer véghez. De mert épen erről beszéltünk, most elsétálhatsz velem a most már öreg Zsuzsi asszonyhoz. Meg szoktam néha látogatni és segítem azzal, hogy munkát adok neki; meg kell kérdenem, mikor lesz most legiakább ideje ide jönni kerti munkára.

Klárka örömet kísért a nénit. Csakhamar eljutottak a falu vége táján egy szerényke, de tiszta házba. Utközben a néni még elmondta, hogy az a jó asszony most két kis

szét. Megpillantott egy fát, melynek oldalt vastag galya nőtt ki jó magasra, de mégis úgy, hogy ágaskodva fölnyujthatta oda

unokáját tartja, a kik árván maradtak, ezért kell most is bizony sokat dolgoznia és ezért segítgeti a nénike.

A mint az udvarra befordultak, ott három kis gyermeket pillantottak meg. Egy fiúcska és egy leányka félénken ugyan, de illedelmesen köszönt messziről, míg a harmadik, egy alig négy éves leányka, afféle vadócz gyerekek módjára hátrább huzódott és csak báméskodott a vendégekre.

— Hiszen itt három kis gyerek van, szólt Klárika.

— Az a kis vadócz bizonyosan valami pajtásuk a szomszédból, felelt a néni. Nem emlékszem rá... pedig jóformán minden gyermeket ismerek a faluban. Majd megkérdem Zsuzsától.

A jó öreg paraszt-asszony ezalatt megpillantotta vendégeit és eléjük sietett, aztán bevezette őket, örvendve a tisztességnek, mely a látogatással éri. Klárika fürkészgetve nézegette, hogy hát milyen is az, a ki egykor olyan jeles tettet vitt véghez. Biz az közönséges, töpörödött, a sok munkától elcsigázott öreg asszony volt; nem hasonlít azokhoz a híres emberekhez, a kik könyvekben vannak leírva és lefestve. Itt csakugyan olyanformán kell lenni a dolognak, a mint a néni mondta. Megtette, a mit megtennie helyes volt és ezután nem gondol rá többé sem ő, sem más.

Csakugyan nem is beszéltek arról, mert a néni mindjárt így kezdte:

— Zsuzsi lelkem, egy kis leánykát láttam itt az udvaron. Minden gyermeket ismerek a faluban, de erről nem tudom, kinek a leánya.

— Persze hogy nem, kedves nagyságos asszony, mert az csak harmadnapja került ide. Az én szegény testvéremnek az árvája. Vagy másfél esztendeig hányódott-vetődött szegényke holmi atyafiaknál, de hírét hallottam, hogy nagyon rosszul bánnak vele, hát ide hozattam.

— De hiszen magának már ugysis elég gondja van a saját két unokájával.

— Az igaz! De mit tehettem volna? Nem viselhettem el azt a gondolatot, hogy a testvérem gyermekével kegyetlenül bánnak. Persze, nálam sem lesz valami fényes jó dolga, de majd csak meglesz az istenadta. A kenyeret három darab helyett ezután négy darabra vágom; kisebb darab jut egynek, de békességben és szeretetben eszszük meg.

— Igen ám, de Pistuka és Juliska mit mondanak majd hozzá, ha kisebb lesz a darab?

— Attól magam is tartottam eleinte, de most már nincs semmi baj. Pistuka és Juliska jó gyermekek. Mikor megmagyaráztam nekik, hogy ezentul itt lesz velök a kis Örzsike is és mindenöket meg kell vele osztaniok, de még ezen felül gondját is kell viselniök, mert én sokszor nap-hosszat oda vagyok munkában, hát a két gyermek örömet rá állt mindenre és csakugyan igazi testvéri szeretettel fogadta a kicsikét. Már ugy vannak együtt, mint jó testvérek.

— Ezt már szeretem hallani, szólt a néni. Ezzel valóságos önfeláldozást bizonyítanak, mert a saját szájuktól juttatják neki a falatot és hozzá még fáradságot is vállalnak magukra, hogy gondját viselik. Derék gyermekek.

— Azok bizony, mondá az öreg asszony, szinte büszkén. Csak már nagyobb volna Juliska, hogy tudna varrni is a kicsikére. Olyan rongyosan került ide, alig van mibe felöltöznie. Én meg a mindennapi kenyérért dolgozom egész nap, este pedig a gyöngye szememmel már nem látok varrni. No, de majd szerzek neki valahogy ruhácskát is.

Még egy kis ideig elbeszélgettek, aztán a néni és Klárrika megindultak haza felé. Klárrika szokatlanul komoly volt és elgondolkodott.

— No's, kedvesem, szolt a néni, épen most láthattad, hogy igen szerény sorsban és egyszerű dolgokban is visznek véghez nagy tetteket. Lásd, ez a szegény öreg nő csupa jóságos szeretetből ugyancsak megsziporította a gondját és ez a két kis gyermek, Pistuka és Juliska, készséggel ráállt arra, hogy ezentul még szűkebben járjon ki nekik a falat, a ki miatt pedig ez történik, azt azért mégis szeretettel fogadják.

— Igen, kedves nénikém, most már értem, a mit még otthon mondott... és úgy szeretnék segíteni ezeken a jó embe-
reken. Van még valami a zsebpénzemből, azt oda adhatom nekik, ugy-e?

— Bajosan. Zsuzsi asszony szegény ugyan, de nem koldus, nem fogad el alamizsnát.

— Oh, akkor hát nem tehetek semmit. Sajnálom!

— Ha épen akarnál, mégis tehetnél valamit. Csakhogy ahhoz erős elhatározásra volna szükséged, valóságos hőstetre a te részedről.

Klárrika nevetett.

— Ugyan, néni, mi lehetne az?

— Mindjárt megmondom. Te itt, mikor eleget sétáltál, kedvencz könyveddel szórakozol és, vettem észre, a kézimunkát épenséggel nem szereted.

— Az már igaz. Legkedvesebb mulat-
ságom az olvasás.

— No's, ha lemondasz legkedvesebb mulatságodról és válialkozol a neked nagyon kellemetlen kézimunkára, azzal jót segíthetsz Zsuzsi asszonyon. Én, tudniillik, előkeresek holmi viseltes ruhákat, kiszabom és te varrsz egy pár ruhácskát annak a rongyos kis Örzsikének. Ilyen ajándékot adhatsz nekik. Gondold meg. Nem kényszerítek, a magad jószántából kell rá vállalkoznod, hogy egy ideig nem fogsz szórakozni, hanem ugyancsak szorgalmasan dolgozni a más javára.

Klárrika látta, hogy ez csakugyan nem tréfa. Egy kicsit habozott is, de épen csak egy kicsit, aztán vidáman mondá:

— Igen, kedves néni, megteszem! Nem lesz könnyű, de megteszem.

Ugy is lett. És csakugyan nem volt könnyű, de megtette. Az első pár napon még némileg mulattatta a munka, de azután bizony meglehetősen terhes volt, hogy játékról, szórakozásról lemondva, folyvást csak azt az unalmas, egyhangu munkát végezze. De nem tágitott elhatározásától s mire falusi időzése véget ért, két csinos ruhácskát küldött a kicsi Örzsikének. A kicsike jóformán meg sem tudta köszönni, de Zsuzsi asszony annál melegebben köszönte meg, csakhogy nem Klárrikának, hanem a néninek, mert Klárrika nem akarta tudatni, hogy ő

fáradott a munkával. És mégis nagyon meg volt elégedve és bucsuzáskor így szólt a nénihez:

— Köszönöm, kedves nénikém, hogy megtanított rá, milyen hőstettet végezhetek én és akárki is. Gyakorolni fogom ezentul is és ha kedvtelése, mulatságom feláldozásával jót tehetek, hősiezen el fogom rá mindig szánni magamat.

FONTOLGATÁS.

AMOTT jön egy kövér bogár,
Nem sejtí, hogy rá itt mi vár.
Ni, emitt megy egy kisebbik,
Gyanutlanul közeledik.
Melyik legyen az ozsonna?
Mindakettő legjobb volna.
Mely'ken kezdjem? A kövéren?
Vagy a mely'ket közelb érem?
De a kövér addig elszáll
S károm lesz a halasztásnál.
Ha meg a kövéren kezdem,
Látja ez itt a közelben
S ez röpi el... Nehéz dolog!
De valamit kigondolok,
Hogy mindkettőt megcsiphessem,
Üres begyem megtölthessem...
Megfontolom... Jaj! Mit látok!
A kövérebb már elszállott!
S oh! a sovány is elillant!
No, most nekem ugyan koppant!
Sokra vágyva habozgattam
S még csak keveset sem kaptam.

MEGOSTROMOLT HÜSÖLŐ.

(Képpel a czimlapou)

ATORNÁCZ sarkában üresen állt a tejes tálacska, a dél pedig még messze volt. Addig Irénke nem önt újabb tejecskét a tálacskába. Ezt Cziczurka, Miczurka és Piczurka nagyon jól tudták és megvetőleg hátat fordítottak az üres tálnak. Majd ha lesz benne valami, érdemes lesz ránézni.

Nem levén semmi található a tornáczon, a három kis czicza odább sétált a kert felé.

— Menjünk madarászni, indítványozta Miczurka.

— Menjünk! helyeslé Piczurka, egy kis madárpecsenye jó lesz villásreggelire.

— Csakhogy előbb meg is kellene fogni, szólt Cziczurka.

— Meg is fogjuk, bizakodék Miczurka.

— Hát csak fogjátok meg. Én bizony ebben a nagy hőségben nem kergetőzöm madarak után, mikor azoknak a haszontalan jószágoknak szárnyuk van s mindig akkor röppennek föl, mikor közelre értünk. Inkább hüsölök valahol.

És a lusta Cziczurka ott hagyta testvéreit, elment valami jó hüsölő helyet keresni. Miczurka és Piczurka tovább mentek és nagyon iparkodtak, hogy madarat fogjanak; de biz az nem sikerült. E miatt azonban nem busultak, mert legalább jól elmulattak a vadászattal s mivel nagyon melegök lett, most már ők is valami hűvös helyecskét kerestek.

— Valjon hova bujt Cziczurka? szólt Miczurka.

— Amarra ment a kerti lak felé, felelé Piczurka. Keressük meg.

Nem is kellett sokáig keresni, mihamar rátaláltak egy üres öntöző kánnában.

— Ej de jó buvócskát találtál, szólt Miczurka. Most már erressz minket oda egy kicsit.

— No persze! Én találtam, én foglaltam el, nem is adom másnak. Ez az én helyem.

— Jó, jó, persze, hogy a te helyed. Csak egy kicsit engedd megpróbálni, milyen jó odabent. Azután ismét átengedjük neked.

— Nem adom egy perczre sem és pontum.

— Nem? Hát csak azért is kiestromlunk onnan.

Hozzá is fogtak az ostromhoz, de nem igen boldogultak. Cziczurkának csak az orra hegye volt kint a kannából s karmolásra készen vigyázott, hogy az ostromlók közel se juthassanak. Miczurka a kanna tetejéről próbálta neki ingerelni Cziczurkát, hogy mérgében kirohanjon, Piczurka pedig egy pár üres virágcserep tetején leste, hogy ha Cziczurka kirohan, ő hirtelen elfoglalja a hűs helyecskét.

A nagy haditerv sikerült is, de csak félig. Miczurka úgy megkarmolta Cziczurka fülét, hogy Cziczurka dühösen kiugrott.

— No megállj, ezért kikapsz!

Piczurka nagy hirtelen előrontott leshelyéről, de sietségében feldöntötte a cserepeket s a kertész meghallotta.

— Ejnye haszontalan kis cziczái, még kárt tesznek.

S egy nagy kerti seprővel oda sietett. Cziczurka és Miczurka meg sem kezdték a verekedést, Piczurka pedig be sem bujt a kannába, hanem futottak a hogy csak birtak s meg sem álltak a tornáczig, a hol az üres tálcskánál, a maguk helyén, nem volt mitől félniök. De azért rossz kedvök volt a nagy ijedtség miatt.

— Ha utolér, még agyonüt az a goromba kertész, dörmögé Cziczurka. Inkább engedtem volna, hogy felváltva hűsöljünk ott.

— Vagy pedig mi inkább kerestünk volna más helyecskét, a helyett, hogy té-

ged zavarjunk. Így nem jutott a jóból egyikünknek sem. Máskor ne irigyeljük egymástól a jót.

MAMA LÁNYA.

A MAMÁNAK kedves lánya
 Vagyok én,
 Ő szeret és őt én hogyan
 Szeretném?
 A szívemben a mi vágy csak
 Fölmerül:
 Csak kérnem kell s ha csak lehet,
 Teljesül.
 S ha én látom, mama tölem
 Mit kíván:
 Teljesíteni iparkodom
 Igazán.
 Az adós még így is mindig
 Én vagyok
 S úgy sejttem, örökre is az
 Maradok.
 Kárpótlásul nem adhatok
 Egyebet
 Csak szerető, hű gyermeki
 Szívemet.
 S a jó mama tölem többet
 Nem kíván,
 Hogy is ne volnék hát boldog
 És vidám?

NEHÉZ VÁLASZTÁS.

(Képpel a 85. lapon)

AGY kópé az a kis Ferike! Tessék, milyen nehéz választásra kényszeríti a kis Milikét! Csak mesziről mutatta neki a két almát, aztán hátra dugta.

— Válassz, melyik kell, »jobb« vagy »bal«?

— De aztán igazán ide adod, a melyiket választom?

— Hogyne!

— Még ha a szebbiket találom is el?

— Akármelyiket.

Igen nagy nyugalommal és elszánt-sággal mondta ezt Ferike. De azt is jól tudta, mért volt olyan nagyon kész a jó szerencséjére bizni, hogy a két alma közül melyik maradjon meg neki.

Az imént a mama adta neki a két almát, hogy az egyiket tartsa meg magának, a másikat vigye Milikének.

— Melyiket adjam Milikének? kérdé Ferike.

— Mindegy. Egészen egyformák.

Ferike utközben váltig vizsgálgatta a két almát, hogy hátha az egyik mégis szebb és nagyobb? De hiába nézegette, csakugyan annyira egyforma volt, hogy nem tudott választani.

— No jó, hadd válaszszon Milike. Legalább azt fogja hinni, hogy neki jutott a szebbik.

A kis Milike ugyancsak sokáig töprengett, melyiket válaszszza. Csak egy kicsit, csak egy piczikét láthatna belőlök! De az ármányos Ferike olyan jól hátra

dugja, hogy lehetetlen látni. Nagysokára végül mégis csak elszánta magát.

— Jobb!

Ferike habozás nélkül odaadta a jobb kezében volt almát.

— Jaj de szép! kiáltá Milike. Ez a szebbik, bizonyosan ez a szebbik. Lám, nekem kedvezett a szerencse.

— Hja, nem tehetek róla! felelé Ferike nagylelkű nyugalommal. Bezzeg te sírnál az én helyemben, ha én választottam volna a szebbiket. De én! Én nem sírok ám!

Milike meg is bámulta Ferikét. Csakugyan nagy vitéz, nemes lelkű hős. Nem mutatja, ha egy kicsit talán bánja is. Bizonyosan azért siet el oly gyorsan a maga almájával, hogy el ne árulja magát, ha egy kicsit mégis sírni akarna.

— Mert én sírtam volna, az bizonyos; mondá Milike magában egészen őszintén. De Ferike nagyon vitéz, nagyon jó. Most még jobban fogom szeretni.

El is dicsekedett később a mamának, hogy milyen szerencsésen választott és hogy Ferike nem búsult miatta.

A mama eleinte nem értette a dolgot s elmondatta magának az egészet, miképen történt. Ekkor aztán értette, de furcsán mosolygott hozzá. Szólani azonban csak annyit szólt:

— Jól van, kicsikém; szeretem, ha békességben megegyeztek.

Ferikének nem szólt a mama semmit s ő büszkén fogadta hugocskája bámulatát. Nem sejté, hogy a ki görbe uton jár, az könnyen hinárba jut és hogy a mama hamar rátalál a hamiskodásra.

Másnap megint szerencsésen elérkezett az ozsonna ideje. Ezuttal a mama mindkettejüket oda hívta s az asztalra mutatott, a hol ismét két alma volt. Csak-hogy nem olyan ám, mint tegnapi, azaz legalább az egyik nem. Mert egy igen szép alma mellett egy kicsike, összezsugorodott alma feküdt. A kinek a mama ezt adja, az bizony nem nagyon örül meg.

De a mama nem adta egyiknek sem, hanem így szólt:

— Ott van egy-egy alma mind-egyiknek.

— Oh mamácska, de hisz az egyik nagyon kicsi! szólt Ferike. Az kié legyen?

— Azt ti döntsétek el egymás közt, ki éri be a kisebbikkel. Mást nem adhatok.

Ferike is, Milike is jó ideig szótlanul néztek az almákra. Egyikök sem tudott könnyű szerrel lemondani a szebbikről. A mama látta ezt.

— No, úgy látom, nem igen tudtok egymásért pusztán szeretetből egy kicsit áldozni. Így nincs más hátra, mint hogy a szerencsére bizzuk. Milike a két kezébe fogja a két almát, hátra dugja, te pedig, Ferike, választani fogsz. melyik kell! »jobb«-e vagy »bal.«

Milike, ha nem is nagyon szívesen, de beleegyezett. Még hálásan emlékezett a tegnapi szerencsés választásra s erősen eltökélte, hogy ha most a kisebbik jutna is neki, hát isten neki, bele nyugszik. De Ferike semmikép sem akart választani. Még Milike biztatta:

— No, csak válaszs! Hiszen tegnapi is úgy tettünk.

— Tegnap! Az egészen más volt!

— Miért?

Ekkor a mama is bele szólt:

— Igen ám, miért? Mondd ki csak világosan, hogy miért?

Ferike a feje bubjáig elpirult. Érezte, hogy meg van fogva. Szeretett volna nem felelni, de a mama most már szigorúan kívánta a feleletet s így Ferike kénytelen volt megvallani:

— Tegnap egyforma volt mind a két alma, nem veszthettem.

Milike nagyot ámult. Ah! Hát ezért volt Ferike olyan vitéz! És milyen nagyra tartotta magát! Ugy persze könnyű volt!

A mama pedig elvette Milikétől a két almát és így szólt Ferikéhez:

— Hivalkodtál olyasmivel, a miben nem volt semmi érdemed s fortélyos módon akartál hozzá jutni, hogy hugocskád megbámuljon. Ezért most az a büntetésed, hogy ez a kisebbik alma a tied. Jövőre pedig, ha igazán nagylelkű akarsz lenni hugocskád iránt, nyiltan engedd át neki azt, a mi jobb és szebb. Akkor igazán derék kis vitéz leszel.

Röstelte Ferike szörnyen ezt a fel-sülést s elbujva és könyeit potyogtatva ette meg a kis almát. De azután nem kérkedett többé olyannal, a miben semmi érdeme.

NÉV-REJTVÉNY.

6, 5, 3, 4, pihentető írásjel,

4, 7, 8, edény,

6, 2, 1, ebből letté, ezzé leszel,

4, 5, 1, lakoma neve,

1—8, Pajtásával a »Kis Lap«-ban

Találkozol elég gyakran.

A SZIKLA ÉS A FÜMAG.

— Példázat. —

GAZAN SZOMORU az én sorsom, sóhajtá egy nagy szikla a rengeteg közepén. — Fű-fa nem ékit, madár sem jön még csak megpihenni sem reám, legföljebb egy-egy ragadozó keselyű lesi ró-

lam a prédáját! Oh, de szomoru az én sorsom!

— Az bizony ugy van, szólt arra lebbenve egy madárka. De lásd, a te bajodon nem lehet segíteni. Olyan teljesen kopár vagy, egy árva fűszál sem nő rajtad, hát hogy rakhatnánk rajtad fészket. Nekünk fa, cserje kell.

— Már pedig mi sem nőhetünk ott, szólt egy öreg fa. A mi gyökereinknek föld kell, a kemény sziklán meg nem élhetünk. Nagyon sajnálunk, szegény öreg szikla, de már te csak ilyen szomoru sorsban maradsz örökre.

Ilyen hidegen feleltek mindnyájan a bus szikla panaszára. Csak egy kicsike kis fűmag, mely ott lent hevert a völgyben, gondolt mást.

— Szegény szikla! Én szívesen megvigasztalnám, bár én ugyan keveset érek, olyan csöpp vagyok. De hát itt a völgyben millió van hozzám hasonló, itt már épen semmit sem érek. Legalább megmutatom a szegény sziklának, hogy van, a ki meg-sajnálja. Akkora kicsi repedés, a milyen nekem elég, csak lesz rajta. Ott meghuzó-

dom s ha eső esik, leülepszik olyan kevéske alja, a mennyi az én kis gyökeremnek elég. S akkor legalább egyszer lesz egy árva fűszál a szegény sziklán.

S a mint egy kis szél kerekedett, a fűmag belekapaszkodott és fölvitette magát a sziklára. Csakugyan talált ott egy kis repedést, melyben elporlott kőből, esőüledésből volt egy csipetnyi földecske is.

Tavaszkor a fűmag kikelt s szép szál fű nőtt belőle. A bus szikla még ennek is örült. nem sejtve, mi lesz még ebből. A fűvecske sem sejtette. A fűvecske megérlelte magvait, melyek lehulltak a tövéhez, a szára pedig, miután elfonyadt, szintén oda hanyatlott le. Ott elkorhadt s esztendőre már elég talaj volt valamennyi lehullott magvacska kikelésére és felnövesztésére. Így szaporodtak folyton s pár év múlva már jókora kis zöld pázsit volt ott a sziklán. Ezt meglátta egy kis cserje a szomszéd hegyen.

— Itt körültem már nincs hely... egy pár magvacskámat oda küldöm Szél barátommal. Talán elég talajt lelek, hogy gyökeret verjenek.

Találtak is. S a kis cserjének őszkor lehulló leveleiből folyton vastagabb termő földréteg támadt a sziklán, mindig tovább terjeszkedtek a fűvecskék, cserjék. Már madarak is raktak ott fészket. Sok év múlva az egész szikla be volt növe. Ekkor nagyobb fák is rágondolták magukat, oda küldtek magvaikból, ezek is kikeltek a már vastag földrétegben s száz év múlva a hajdani bus sziklán volt a legszebb erdő, melyet irigyelve néztek a szomszéd hegyek. S a szikla így szólt:

— Igen, boldog és büszke vagyok! Egy kis fűmag tett azzá, mert igazán jót akart.

TALÁLÓS MESE.

Ki tud fekete tintával vereset írni?